

Anne Sophia Hermansens båltale

Taler

Anne Sophia Hermansen
Kulturkommentator for
Berlingske

Dato

23. juni 2021

Sted

Sorø, Sjælland

Omstændigheder

Talen blev holdt i Sorø og transmitteret live på DR 1.

Om lidt tændes tusinder af bål. Den ild, vi tænder, minder mig om den gnist, der er i os alle. Livsgnist, kan man også kalde det.

Bag os ligger den længste vinter i mange år, og bag os ligger alvorlige samtaler om vacciner, test, mundbind og mutationer.

Men foran os – der har vi stadigvæk livet.

Lad os vende blikket mod det og træde ind i de lysende sommernætter og tale om det, der er vigtigt her i livet.

Lad os tale om kærligheden, kunsten og kulturen, og hvad vi betyder for hinanden som mennesker.

Vi har talt nok om, hvordan vi overlever. Nu handler det om, hvordan vi lever, og hvad vi lever for.

Meget symbolsk har det allerede været årets længste og lyseste dag. Det var i mandags, og herfra går det kun nedad. Sådan er livet.

Heldigvis er det også sådan, at når det ser allermørkest ud, så lysner det, og så kan vi igen lægge minutter med dagslys til de ellers så sorte dage.

Vi lærer hvert år, at selv i de lykkeligste stunder er der mørke, og selv i den dybeste fortvivlelse er der lys på vej.

Engang sagde man om sankthans, at der var magi i luften, og at alt det onde og mørke kunne brændes væk. Måske er det sandt. Mon ikke der ryger et par mundbind på bålet i aften? Det tror jeg.

Gid den manglende politiske anerkendelse af vores kulturliv ville ryge samme vej.

Og gid vi i stedet kan få noget af den magi tilbage, som giver trøst til de ensomme, håb til de fortvivlede og lyset tilbage til dem, der er tynget af sorg.

Vi har alle en livsgnist, der trænger til at blive næret af tusinder af tændte bål.

Forleden genlæste jeg et digt, som jeg ikke har læst, siden jeg var teenager. Det er af Gustaf Munch-Petersen, en digter, der kæmpede for alt, hvad han havde kært, og endda satte sit liv ind på det.

Det hedder Med Lukkede Øjne og er skrevet for næsten 100 år siden, men hver en linje gælder stadig i dag.

Det lyder sådan her:

"Det er som om
Ingen strøm kan drukne mig
Ingen sorg kvæle mig
Helt
Det er som om
Kærlighed kommer til mig
Over alle have,
Fordi en blød streng altid
svinger i mig"

Denne bløde streng – det er sjælen, og det er også den streng, der forbinder os med hinanden.

Vi trænger til at læse meget mere poesi og langt færre testresultater. Vi trænger til at tale meget mere om de ting, der gør livet værd at leve, og det er ikke 12-taller, KPI'er, topskat eller vores selvangivelse.

Det er alt det, der får den bløde streng til at sitre og dirre og vibrere. Det er det, der bevæger os og giver os lykke og en følelse af at være elsket. Af at høre til og ikke føle os alene i verden.

Det, der gør os til mennesker, er vores kultur.

Og det var også kulturen, der bragte os igennem coronakrisen med forstanden og hjertet i behold.

Mange af os har brugt de mørke måneder på at læse stor litteratur, på at synge Fællessang og se Thomas Vinterbergs film Druk, der mindede os om, at hvis vi går sovende til livet, er det på tide at vågne op. For lige pludselig er der gået 30 år mere, og så er det slut.

Vi skylder vores kunstnere, præster og filosoffer en stor tak for, at vi ikke bare er efterladt med to vatpinde i næsen. Så tak til dem for at berige og begejstre os, og tak for, at I har hjulpet os med at forstå det ubegribelige.

Mens vores politikere kæmpede for vores kroppe, kæmpede kulturlivet for vores sjæl.

Det er derfor på tide, at vi taler kulturlivet meget mere op og holder op med at se det bare som underholdning og sjov.

"Ej blot til lyst", som det hedder, ej blot til lyst. Kulturen er bestemt også til nød, og kunstnerne er vores sjæls nødhjælpsarbejdere. Det er dem, der holder hænderne beskyttende rundt om vores livsgnist, så den ikke pludselig går ud.

Præsten Johannes Møllehave døde for nylig, og han efterlod et citat, som jeg vil slutte af med. Han sagde:

"Det er det, der sker undervejs, der er livets mening. Livet handler ikke om at vinde eller nå et bestemt mål. Gaven til os er, at vi lever. Opgaven er at leve hver dag."

At leve hver dag, sagde Møllehave. Ikke bare overleve endnu en dag, men at leve med et hjerte, der aldrig bliver tvivlende koldt, hvis det næres af et indre glædesblus.

Det er præcis det, Drachmann beskriver i sin Midsommervise, og det er derfor, vi er samlet her til sankthans.

Tak for ordet, og hav en rigtig dejlig aften.

Kilde

Tilsendt fra taleren.

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Båltale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anne-sophia-hermansens-baaltale-2021>